

Sayaka Murata

Femeia minimarket

Traducere din limba japoneză
de Iolanda Prodan

POLIROM
2018

A doua zi dimineată, când m-am dus la serviciu, am găsit minimarketul într-o atmosferă tensionată. De îndată ce am trecut prin ușile automate, l-am văzut unul dintre clienții noștri fideli stând în fața standului cu ziare și reviste și privind speriat în jur; o femeie ce obișnuia să cumpere cafea caldă de la automat trecu în grabă pe lângă mine și ieși din magazin, iar alți doi bărbați vorbeau în șoaptă în fața raftului cu produse de patiserie. Întrebându-mă ce se întâmplă, mi-am întors capul în direcția în care se uitau clienții. Am văzut un bărbat trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum vechi și ponosit, mergând printre rafturi și vorbind cu clienții. Am tras cu urechea la ce bolborosea și mi-am dat seama că-i apostrofa: a țipat la un bărbat încălțat cu niște pantofi murdari – „Hei, tu de-acolo! Nu murdări podeaua!” –, apoi s-a legat de o femeie care se uita la raftul cu ciocolată – „Ce faci? Nu vezi că sunt aranjate? Nu face dezordine!”. Speriați să nu fie luați la rost de bărbat, ceilalți clienți îi urmăreau fiecare mișcare. În fața casei de marcat, unde Dat, băiatul vietnamez, tasta de zor, se formase o coadă lungă. Ocupat cu preluarea unei comenzi pentru un set de golf, șeful nostru nu-l putea ajuta. Bărbatul se apropie de oamenii care stăteau la rând și începu să țipe: „Aliniați-vă cum trebuie, lângă perete!”. Corporatiștii erau iritați și tensionați, dar încercau să nu-l bage în seamă. Dimineata aveau cel mai

mult de lucru, și tot ce voiau era să achite produsele și să plece din magazin cât mai repede.

Am intrat precipitată în vestiar și mi-am scos uniforma din dulap. În timp ce mă schimbam, mă uitam la monitorul conectat la camera de supraveghere: bărbatul se duse la standul cu ziare și reviste și începu să țipe la un client care citea în picioare: „N-ai voie să citești în magazin! Cumpără sau ieși afară!”. Tânărul îl privi cu dispreț și strigă la Dat, care nu-și vedea capul de treabă la casa de marcat.

— Cine-i ăsta? Lucrează aici?

— Nu... e un client, răspunse încurcat Dat, ridicând capul din tastatură.

— La naiba! Nici măcar nu ești angajat aici! se răsti tânărul la bărbatul ciudat. Cine naiba te crezi? Cine-ți dă dreptul să te legi de oameni, să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

La noi în magazin, responsabilitatea de a rezolva o problemă mai gravă cade pe umerii unui angajat mai vechi, cu normă întreagă. Știam regula asta, așa că mi-am pus repede uniforma și m-am dus la casa de marcat.

— Mă ocup eu de casă.

— A! Mulțumesc pentru ajutor! răspunse încet șeful, ieșind repede de după teighea.

Într-o clipită se puse între cei doi bărbați de la standul de ziare și reviste. În timp ce-i dădeam clientului formularul comenzii, am tras cu ochiul ca să fiu pe fază dacă cearta

ar degenera în bătaie – în acest caz, regula este să apeși repede pe butonul de alarmă. În cele din urmă, șeful nostru reuși să calmeze spiritele, și bărbatul ciudat părăsi magazinul supărat, vorbind singur. Toți am răsuflat ușurați, și magazinul a revenit la atmosfera obișnuită din fiecare dimineață. Un minimarket e un spațiu în care normalitatea e, de fapt, o stare obligatorie, din care orice element ciudat este eliminat. De îndată ce atmosfera s-a detensionat, clienții au început să se concentreze iar la alegerea produselor de patiserie și a cafelei preferate, comportându-se ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

— Mulțumesc, domnișoară Furukura, mi-ai fost de mare ajutor! mi-a spus șeful.

Terminasem de servit și ultimul client din rând și intrasem iarăși în vestiar.

— Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți! Bine că nu s-a lăsat cu bătaie!

— Ce l-o fi apucat? Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată pe aici până astăzi.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă doamna Izumi, prezentă și ea în vestiar.

— Nimic grav... a venit un client mai ciudat. Țipa la ceilalți clienți și se tot învârtea printre rafturi. Bine că a plecat înainte să scape lucrurile de sub control.

— Vorbiți serios? E un client fidel?

— Nu, nu l-am văzut niciodată pe la noi. Habar n-am ce voia de fapt. Nu mi s-a părut să fi fost un derbedeu. În orice caz, dacă mai vine, anunțați-mă imediat, nu vreau să ne hărțuiască clienții.

— S-a făcut, șefu'!

— Bine, atunci eu mă duc acasă. La noapte intru iar în tură.

— Mergeți să vă odihniți, sigur sunteți obosit. A! Era să uit! Șefu', vă rog să-l atenționați pe Shiraha să nu mai lipsească din ture! I-am spus, dar degeaba, n-am rezolvat nimic.

Cum doamna Izumi era privită ca o angajată trimisă de la sediul central al lanțului de magazine, putea discuta cu șeful nostru chiar și chestiuni legate de cei ce lucrau cu jumătate de normă.

— Băiatul ăla întrece orice limită, nu-i bun de nimic! Încă de când l-am văzut la interviu am avut o presimțire rea în ce-l privește. Ia în derâdere munca în minimarket, spune numai tâmpenii și ne ia pe toți de proști! Dacă tot nu-i place minimarketul, de ce naiba mai lucrează aici? L-am acceptat doar pentru că suntem o mână de oameni, n-am avut de ales. Pe bune, idiotul ăla nu te ascultă decât dacă-l iei rost, dacă-i spui vreo două...

— Mai și întârzie foarte des. Azi trebuia să înceapă tura la nouă și încă n-a apărut, spuse doamna Izumi, încruntându-se. Are treizeci și cinci de ani, nu-i așa? La treizeci și cinci de ani lucrează cu jumătate de normă! E terminat, n-o să se aleagă nimic din el!

— S-a dus cu viața lui! S-a zis cu el! se aprinse din nou șeful nostru. Nu mai are nici o șansă! Nici una! E doar o povară pentru societate, nimic mai mult! La urma urmei, orice om are datoria să se integreze în societate muncind undeva sau făcându-și o familie!

Doamna Izumi îl aproba din cap, dar apoi interveni și ea.

— Ei, mai sunt și excepții, cum ar fi, de exemplu, domnișoara Furukura! Are o situație mai specială în familie, e de-înțeles!

— A, da! Evident! Domnișoara Furukura pur și simplu n-are de ales! Ca să nu mai spunem că bărbații și femeile nu sunt la fel!, reacționează rapid șeful nostru înainte să apuc să deschid și eu gura. Păi, ce? Putem noi să o comparăm pe domnișoara Furukura cu Shiraha? Un trântor! Nu-i bun la nimic! Un ratat! O dată, când era la casa de marcat, în loc să muncească, pierdea timpul jucându-se pe telefonul mobil!

— Da! Da! Așa e! L-am văzut și eu! spuse doamna Izumi.

— Cum? Se joacă pe telefon în timpul programului!? am întrebat consternată.

E o regulă de bază pentru angajații minimarketului să nu aibă telefonul mobil asupra lor când sunt în tură. Pur și simplu nu înțelegeam de ce a încălcat o regulă atât de simplă!

— Doar știți că verific înregistrările de pe camera de supraveghere ca să văd ce se întâmplă cât nu sunt în magazin, spuse șeful nostru. Eram curios să văd ce face, mai ales că abia s-a angajat. Aparent nu-i nimic suspect în comportamentul lui, dar în realitate e foarte neglijent la locul de muncă! Am dreptate?

— Îmi cer scuze, nu am observat...

— A, nu! Nu trebuie să-ți ceri scuze, domnișoară Furukura! Trebuie să recunosc că în ultimul timp îți dai și mai mult silința în relația cu clienții! De fiecare dată când mă uit pe înregistrările camerei de supraveghere, sunt de-a dreptul impresionat! Ești nemaipomenită! Nu-ți iei zile libere, și în timpul programului nu pierzi timpul aiurea! Faci o treabă excelentă!

Șeful nostru cu numărul opt îmi urmărea fiecare mișcare și știa prea bine că sunt întru totul devotată minimarketului, că-l venerez cu o credință de neclintit.

— Vă mulțumesc pentru apreciere! am spus aplecând ușor capul.

Exact în acel moment ușile automate s-au deschis: Shiraha intră în magazin.

— Aăăă... bună dimineța, ne salută cu glas stins, abia perceptibil.

Pentru că era costeliv din cale-afară, ca să nu-i cadă pantalonii, îi prinsese cu niște bretele ce se vedeau pe sub cămașa albă, transparentă, ce stătea pe el ca pe gard. Aveam senzația că pielea îi era lipită de oase și, în timp ce-l priveam uluită, mă întrebam în sinea mea unde naiba încap organele și intestinele într-un corp atât de înghesuit.

— Shiraha! Cam târziu, băiete, cam târziu! îl luă tare șeful. Unu: trebuie să te schimbi în uniformă, să fii pregătit pentru ședința de dimineată cu cel puțin cinci minute mai devreme! Doi: deschide gura și salută-ți colegii cum se cuvine! Când intri pe ușa vestiarului,